

En Gerçekçi Yalanım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ocak 2016

Rengi kayıp bir bulut üfürdüm öncesinde: Çatık kaşları devranın ansız bir mihrakı yok saymışken, düştü yolum kimsesizliğe.

Kilitli kapılarımın kilidini çaldırdım düş cambazlarına, akabinde çaldım çalıntı mizaçlarını un ufak edilmiş pervasız düşlerimin.

Düşe kalka büyümedim ben ama şimdilerde yara bere içindeyim. Öyle ya...

Bir yanımda gök rengi gözleriyle annem tuttu ellerimden ve ayaklarımın altında seriliydi o renkli halı. Bir diğer yanımda babamdı muhafaza eden küçük bedenimi. Yalıtılmışım kötülükten ve bilfiil günahları görmezden geldim pervasızca.

Görmezden geldiğimi ise asla bilemezdim. O kadar küçük bir bibloydum ki ve bilemedim bir gün paramparça edileceğimi.

Sonra ne mi oldu? Keşke bilsem yine de aklımda kaldığı kadarıyla...

Sırdış gölgelerin anlık boyutsuzluğunda kayıp bir masala denk geldim öncesinde: Tüm yalanları ile gök kubbenin dibine çömeldim, evren aldatırken ve inkâr ederken günahını. Günahsız melekler saf tutsa da başucumda yine bilemedim bir gün kayıp düşeceğimi.

İstimplâk edilmiş ruhlar nasıl da öfke doluydu ve nasıl nankör: Yaratılmış en nadide ve en dokunulmazı idi varlıkların oysa. En heybetlisi ve her nasılsa münafık düşlerini çaldırmıştı her biri.

Güdümlü yolculukların ara duraklarında safсата yüklü hegemonyasını kanıksayan bir saflıkla inanmak ve kanmaktı, düşen payıma.

Bir birine ekledim kayıtsızlığın pür-ü pak aldatılmışlığını ve eşsiz bir resme dönüştü hayal birikintilerim. Gönüllü gönülsüz hangi şarkı ise mırıldandığım sadece bendendi, sadece bana aitti her bir kelimesi. Kâh hüzüdü nasıl da pervasız, kâh mutlu bir kıvılcımdı bir adım sonrası koca bir yangın. Kâh seyreldim kâh çoğaldım. Kâh darıldım kâh gücendim ve neşeyi katık ettim uyku öncesinde yeter ki uyanmayayım yeni bir kâbusa.

Kırılğan gün ışığı tedirgindi. Yağmuru hep sevdim ama kar değildi üstümü örten. Varsa yoksa ıslak ve kaygan zemindi, dipsiz bir boşluğun girizgâhında düşmekle mükellef olduğum.

Sıra dışı bir yalnızlık en gerçekçi yalanımdı.

Sıradan bir kimsesizlik ise maruz kaldığım gönülsüz ve riyakâr imgelerin tekeline, en savsak yanıydı salkım saçak edilmiş boyutsuzluğunun rahvan aldatılmışlıklarla nöbete durmuşken cahil ve nankör yaratıların gizemindeki o toz konduramadıkları boyutsuzlukları.

Boyutu yitik bir mecra.

Kelamı ansız bir yok oluşun deviniminde vücut bulan.

Kifayetsiz sanrıların nezdinde can veren hayat sarkacının vurguladığı en sakil beyanat.

Yerli yersiz dokunuşu kaderin, efkârı dingin ruhun yine de tek tesellimdi.

Büyüten acılardı sık sık sorguladığım.

Yitip giden ise neşemdi, çaldıkça ömür ve kaybolmuşluğun ruhani edimindeki bir tahayyül kadar gerçekten sahip olmayı dilediğim.

Dileklerimi kaybettikçe yeni tohumlar serptim.

Kökü kurudukça daha çok su verdim ve nihayetinde sevgimle boğdum umutları bir yanda boğulurken haris isyanların vebalini yüklenmekten aciz kifayetsizlik köşe başında, anlık bir hoş görüyü bile çok görürken.

Kör yetileri bile dim ansız bir tahakküm kadar ısrarla yoldan çıkarmaya meyletmiş devrik bir sancıyı bile kar saymış.

Sıra dışı kayıtsızlık en acıtanı, toz bulutlarında kaybolmuşluğumun türettiği yeni bir kimlik kadar da akla zarar.

Dünden kalan üç beş lokma dizilirken boğazıma, yarına çıkmaktan medet uman bir telaşın dip karası şu sefil ve bağnaz tümceler kadar kanatan belki de bir isyan bildirgesi çıldırmış sözcükler. Ahkâm kesen anlamsızlıklarına yığıdığım anlam kadar da baştan çıkarıcı.

Boyutsuzluk tek yetkili merci.

Makamsız ve sığınak düşlerin tekeline münferit kimliğim.

Ve sakıncalarını görmezden geldiğim yosun tutmuş yalanlar kadar da isyan yüklü o sefil laf cambazları.

Hezeyanı o rotasız, devingen yollarda asılı kalmış istikrarsız bir var oluş belki de yüreğin çeperinde kayıtlı hatta istismlâk edilmiş bir yaratı kadar çaresiz ve ne de nahoş o mütereddit ve oyunbaz sakıncalarını görmezden gelip tek bir izleğe sığdırdığımız patavatsız menkıbesi rütbesini söktüğüm yalnızlığım kadar iken en akla zarar.

Bir milat ölüm.

Bir rakım belki de erişemediğim hanidir kazılı zihnimin derinliklerinde ve nasıl da yoldan çıkmış bir dürtü.

Dirilen laneti, münafık öngörüler kadar isyan yüklü bir serzenişin çalıntı sevincine ortak olmak kadar günaha davet.

Gönüllü gönülsüz belki de patavatsızlığın istikrarsız büyüünde kayıp verilen bataklık yangını oyunbaz dirliği, insan hegemonyasında talan edilmişken masumiyet.

Anlık ya da ömürlük.

Gelinlik misali beyazın sihri ya da ölüme davet bir imge kefen bezi.

Dibi çıkmış sarı bir gölge kadar isyankâr iken karanın göz boyayan girdabında o kaybolmuşluk.

Sarıdan öte, karadan beter en kötüsü alını açık bir edim kadar davetkâr iken saf ve yalıtılmışlığı çocuk sevinçlerin, beyaza çalan kırçalında bir bir ayıklarken yalanları.

Sus pus gönülsüz bir rabitanın tozuttuğu akıl dışı yergiler her ne kadar külyutmaz bir hezeyanda serpiliyorsa, ansız tüketilmişliği gönülsüz darbelerin değil mi evreni boydan boya bir sis perdesiyle örten...

Kırık ve lanet dolu öfkelerin boşadığı sevinç her ne kadar muğlâk bir boyuta sahip olsa da, rotasız var oluşlar değil mi eksenini kayıp düzenin yetilerini günbegün körelten. Foyası çıkmış ahkâmın günah yüklü serkeş tınısında ayan beyan hazan iken en sarmaşık imge, insan kadar nankör ve boyutsuz bir boş vermişlikle daldan dala seğırtten bir kuş kadar kindar yine de nadide bir varlığın tahayyülünde gölgeli bir sağanak kadar çok uzağında aşkın hele ki sevgi iken dokunulmazlığı yaratılmışlığın, güme giden bir varsayım belki de hakkaniyet, yerli yersiz solan gün ışığından muzdarip iken kara melek.

Dünden hediye güne taşıdığımız ne varsa: Kâh yalıtılmış bir masumiyet kâh devinimi istikrarsız çocuk

sevinçlerimiz. Ucundan yakaladığımız neşe kadar da münferit aslında iki yakamız bir araya gelmezken.

Hanidir, deyip gözümüzden sakındığımız ve nasıl, demeye fırsat dahi bulamazken rencide edilen saf yanımız.

Yerli yersiz olsa da değmez mi her şeye mazinin uzantısı onca hatıra ve siyah beyaz yalnızlığımız kadar isyan yüklüken tüketilmiş pervasız tümcelere sığdırdığımız düş baz yansıması o kekremsi tadı miadı dolsa da andığımız anbean.

Dünden kalan bir yalanım ve yarını hibeli bir dokunuşun cahil ve tutarsız bir imgesinde saklı iken dokunulmazlığım. Evrenden torpilliyim ne de olsa yeter ki kök salayım ömürlük yakarışımın gizeminde kaybettiğim ne varsa ve dönemeyeceğimi bile bile meftun dünlerime.